

Júlia, či Adam

Júlia, či Adam

Keď som mala sedemnášť, prišla som o svoju dcéru. Bola to moja jediná dcéra a vedela som, že jedinou ostane navždy.

Všetko sa to začalo pred desiatimi rokmi. Mala som pätnášť a nastúpila som na strednú školu. Pochádzam z východu a študovať som sa rozhodla v Nitre. Mala som tam kamarátov, známych a cítila som sa tam ako doma. Škola bola super. Internát tiež. Rýchlo som si našla nových kamarátov a hoci mi chýbala rodina, bola som rada, že som tam. To sa ale celkom rýchlo zmenilo.

Bola horúca noc a ja som nemohla spať. Pociťovala som nesmierne bolesti, ktoré sa nezlepšovali ani po tabletkách proti bolesti. Vedela som, že je to s najväčšou pravdepodobnosťou cysta na vaječníkoch, keďže som to už zažila. Preto som sa ráno rozhodla zavolať RZP. Musím vám povedať, že záchranár bol vážne sexy a jeho reči počas cesty do nemocnice v húkajúcej sanitke sa mi veľmi páčili. "Napravo môžete vidieť budovu tesne pre zrútením." Smiala som sa cez plač. Bola to nemocnica. Verte mi, v tej chvíli to bolo naozaj vtipné.

A to, čo nasledovalo ďalej sa mi vôbec nepáčilo. Najskôr mi robili ultrazvuk na gynekologickej pohotovosti, kde daná lekárka nevidela žiadnu cystu a preto sa ma opýtala, či som mala pohlavný styk. Moja odpoveď bolo jasné nie. Povedala som pravdu a nemala som prečo klamať, keďže tam nebol nik iný. Poviem vám, že ak sa vás takúto otázku niekto opýta raz, zoberiete to v pohode a ako niečo, čo sa proste musí opýtať, aby sa uistila. Lenže ak sa vás túto otázku opýta niekto desaťkrát v priebehu dvadsiatich minút, vytočí vás to. Na túto skúsenosť nikdy nezabudnem...

Prijali ma na gynekologicko-pôrodnické oddelenie, kde mi ultrazvuk urobil primár. Hneď našiel 6 cm cystu a dokonca mi ju aj ukázal. Rozmýšľam, či mi tam za tú polhodinu od prvého ultrazvuku narástla.

Nasledovala operácia pri ktorej mi museli odstrániť aj niektoré tkanivá z vaječníkov. Začal sa beh na dlhé trate. Mesačné kontroly a vyjadrenie lekára: "Bud' vám nasadí me hormonálnu liečbu a už nikdy nebudete mať deti alebo sa budete každú chvíľu ocitať na operačnom stole." Ako pätnásťročná som v tom mala jasno. Chcela som mať deti. Rozhodla som sa teda pre neustále operácie. Po necelom roku a ďalších piatich operáciach som svoje rozhodnutie mierne prehodnotila a prišla s nápadom mať dieť a teraz a následne sa nechať liečiť.

Môj priateľ mal 25 a nevedel o ňom nik okrem mojej najlepšej kamarátky. Nápad mu neprišiel rovnako úžasný ako mne, keďže by mohol skončiť v base. Preto som mu vysvetlila, že nikomu nepoviem, kto je otcom a náš vzťah ostane tajný až do mojej osemnástky. Po pár dňoch strávených dlhými rozhovormi povedal áno. Veľmi ma to potešilo. Keď mi už začalo rásť bruško moji rodičia neprekypovali rovnakými emóciami ako ja a trvalo im dlho, kým pochopili, že som v podstate nemala na výber.

Malá Júlia prišla na svet zdravá a ten pocit, keď som ju držala vo svojom náručí sa nedá ani opísať. V tej chvíli som si povedala, že takto vyzerá šťastie. Následne mi lekár nasadil hormonálnu liečbu a ja som si bola istá, že mám všetko. Rodinu, dieťa, priateľ a a onedlho aj život bez nekonečných operácií.

Šťastie bohužiaľ netrvalo dlho. Pár mesiacov pred mojou osemnástkou Júlii diagnostikovali leukémiu. Boj s ňou prehrala o niekoľko týždňov neskôr. Celý môj život sa mi zosypal a upadla som do hlbokých depresií. Odohnala som od seba všetkých, vrátane priateľa.

Po niekoľkých rokoch som sa dala dokopy a začala študovať na VŠ v Košiciach. Netušila som, že môj bývalý tu pracuje ako profesor. On zostal rovnako zarazený ako ja, keď sme sa stretli na prednáške. Ozýval sa mi dlho po tom ako som sa s ním rozišla a zabuchla mu dvere pred nosom. Ja som ho však celý čas ignorovala. Teraz sa naše cesty opäť stretli a ani netuším ako, sme spolu. Už je to rok a ja viem, že s ním chcem byť navždy, pretože som si uvedomila niečo, čo mi pred rokmi nedošlo. Nie

len ja som prišla o svoju dcéru ale aj on. Prežíval rovnakú bolesť ako ja. Bolo mi to veľmi ľúto.

Teraz mám 25 a s Martinom sa snažíme už dlhý čas o adopciu. Je to dlhý proces ale som si istá, že to stojí za to. Chcela by som chlapca, keďže nechcem nahradiť Júliino miesto. Som si ale istá, že ona by to pochopila a odpustila by mi, pretože vie, že ju nikdy neprestaneme milovať.

Avšak to, čo vám chcem povedať je, že dnes držím prvýkrát v náručí Adama. Je to rozkošný chlapček. A teraz cítim, že som naozaj šťastná pretože mám pri sebe Adama, s ktorým sme svoju lásku spečatili a vieme, že nás už nedokáže nič rozdeliť. Sme tu spolu ako šťastná rodinka a vo vzduchu by ste cítili šťastie na kilometre ďaleko.

Vďaka tomu, že som zakúsila aké to je ak prídete o všetko šťastie, som teraz šťastná ešte viac. Mám všetko, po čom som vždy túžila. Pretože nejde o to, či je Adam môj biologický syn ale o to, že je synom v mojom aj Martinovom srdci.